

»Hypnoottisen hyvä, raikas, hauska ja liikuttava!«
– Gillian McAllister

Löytö- palkkio

BETH O'LEARY

WSOY

Suomentanut Heli Naski

Beth O'Leary

LÖYTÖPALKKIO

SUOMENTANUT HELI NASKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Wake-Up Call

COPYRIGHT © 2023 BETH O'LEARY LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELI NASKI JA WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49969-6

PAINETTU EU:SSA

Lukijoilleni.

Arvostan suuresti jokaista teistä.

JOULUKUU 2021

Hei Lucas,

minun on pakko tunnustaa jotain aika hermostuttavaa, ja siksi kirjoitan sen joulukorttiisi. (Hauskaa joulua, muuten.)

Aina, kun kohtaamme hotellissa, tapahtuu jotain outoa. Minulle tulee kuuma. Alan sählätä. Sekoan sanoissani, toivottelen "hyvää huomista!" ja unohdan, mistä olen juttelemassa asiakkaan kanssa. Ja katson sinua, vaikka minun pitäisi seurata, mitä Bartyn lisäyksiä ruokalistaan Arjun vastustaa tänään.

Yleensä en ole kova ihastumaan. Olen enemmänkin bitaasti syttyvää kotibiirityyppiä. En ole ikinä hullaantunut kehenkään. Mutta kun katson sinua... pasmani sekoavat täysin.

Ja kun sinä puolestasi katsot minua, mietin, mabdatko tuntea samoin. Olen oikeasti odottanut, että sanoisit jotain. Mutta ystäväni Jem veikkaa, että luulet minun olevan varattu. Tai että sinun on muuten vain vaikea kertoa tunteistasi. Hän kannustaa minua rohkaisemaan mieleni ja tekemään aloitteen.

Joten täältä pesee. Panen kotibiiren sydämeni peliin ja sanon: tykkään sinusta. Paljon.

Jos sinusta tuntuu samalta, tavataan mistelin alla iltakabdeksalta. Tunnistat minut pinkistä mekosta. Vaikka tokihan sinä Izzyn tunnet, kollegasi vastaanotosta. En tiedä, miksi höpisin pinkistä mekosta.

Nyt lakkaan kirjoittamasta, sillä... minulta loppuu tila. Enkä edes kehtaa enää jatkaa. Nähdääänkö kabdeksalta?

Izzy

Hei Izzy,

hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta.

T.

LUCAS

MARRASKUU 2022

Izzy

Minun pitää aina panna paremmaksi kuin Lucas, ihan joka asiassa.

Yleisesti ottaen jatkuva kilpailu on kehittänyt ammattitaitoani huimasti kuluneen vuoden mittaan, mutta juuri nyt kamppailen sen takia kuusenoksan kanssa, joka on vähintään kaksi kertaa niin pitkä ja neljä kertaa niin leveä kuin minä.

»Tarvitsetko apua?» Lucas kysyy.

»En todellakaan. Entä sinä?»

Heilautan oksani oikeaan asentoon ja vältän täpärästi huiataisemasta yhden monista maljakoista aulan poikki. Väistelen aina niitä vaaseja. Ne, kuten monet muutkin Forest Manorin kylpylähotellin esineistä ja huonekaluista, ovat peräisin Bartholomewin suvulta, joka omistaa kartanon tiluksineen. Morris Bartholomew (Barty) ja hänen vaimonsa Uma Singh-Bartholomew (rouva SB) ovat tehneet päärakennuksesta hotellin ja hyödyntäneet mahdollisimman paljon suvun vanhoja kalusteita. Kannatan lämpimästi kierrätystä ja tuunausta – se on minun juttuni – mutta eräät heidän vaaseistaan ovat kovin uurnamaisia. En voi olla ajattelematta, että jokin niistä saattaa hyvinkin sisältää jonkun vanhan Bartholomewin tuhkat.

»Onko tuo riemukas?» Lucas kysyy minulta ja pitää paussin tarkastellakseen kuusenoksaani.

Sidon sitä juuri kaiteen päätyyn minun puolellani portaikkoa. Forest Manorin portaikko on kuuluisa – se on niitä

upeita, kaartuvia portaikkoja, jotka jakautuvat keskivaiheilla kahtia ja ihan anelevat astelemaan hitaasti alas hääpuvussa tai järjestämään lapsilauman viehättävään von Trapp -tyyliseen asetelmaan perhekuva varten.

»Entä tuo?» kysyn osoittaen ruukussa kasvavaa puuta, jonka Lucas on raahannut puutarhasta sisälle ja asettanut portaikon juurelle *omalla* puolellaan.

»Kyllä», hän vastaa järkkymättömän itsevarmana. »Se on oliivipuu. Oliivit ovat hyvin riemukkaita.»

Somistamme aulaa huomisia häitä varten. Morsian on määrännyt teemaksi »talven riemut». Lucas ja minä olemme päättäneet, että epäsymmetrisyys on riemukasta, joten kumpikin koristelee omaa portaikon puoliskoaan mielensä mukaan. Ongelmana on, että jos Lucas käyttää suuria koristeita, minun pitää käyttää vielä suurempia, joten nyt aulaassa on vaikka mitä hotellin puutarhasta.

»Ne ovat myös välimerellisiä.»

Lucas katsoo minua tuikeasti, kuin kysyäkseen pointtiani.

»Olemme New Forestissa. Nyt on marraskuu.»

Lucas kurtistaa kulmiaan kädet puuskassa. Luovutan.

»Entä minun koristevaloni?» kysyn osoittaen säihkyvää tuikkivaloketjua, jonka olen pujotellut oman kaiteeni havukoristeisiin. »Pitäisikö niitä laittaa sinunkin puolellesi?»

»Ei. Ne ovat mauttomia.»

Siristän silmiäni. Lucasin mielestä kaikki minussa on mautonta. Hän inhoaa klipsiraitoja hiuksissani, hennon roosan värisiä lenkkareitani, mieltymystäni ylikuonnollisiin teinien telkkarisarjoihin. Hän ei tajua, että elämä on liian lyhyt sääntöihin siitä, mikä on coolia ja mikä ei. Elämä on elämistä varten. Täysteräväpiirtona. Ja roosanväriset lenkkarit jalassa.

»Ne ovat söpöjä ja kimaltavia!»

»Lamput ovat liian kirkkaita. Ne häikäisevät inhottavasti. Ei.»

Hän laskee kädet lanteilleen. Lucas tahtoo viedä mahdollisimman paljon tilaa. Se luultavasti selittää, miksi hän ravaa salilla – voidakseen kaapata minulta vielä vähän enemmän ilmatilaa aina vain leveämmiksi kasvavilla hartioillaan ja pulloittavilla hauksillaan.

Vedän syvään henkeä rauhoittuakseni. Kunhan nämä häät ovat ohi, Lucas ja minä voimme palata eri vuoroihin aina, kun se suinkin on mahdollista. Tätä nykyä yhteistyömme ei kerta kaikkiaan suju. On kaikille parasta, ettemme ole yhdessä tiskin takana liian pitkiä aikoja. Rouva SB:n mukaan »se ei näköjään luo aivan oikeaa tunnelmaa». Pääkokki Arjunin mukaan »kun Izzy ja Lucas ovat samassa vuorossa, hotellissa on suunnilleen yhtä viihtyisää kuin minun mummolassani». Olen tavannut Arjunin mummon, joten voin vakuuttaa, että se oli erittäin rumasti sanottu.

Mutta Lucas ja minä olemme hotellin kokeneimmat vastaanottovirkailijat ja siten myös häävastaavat, joten seuraavat kaksi päivää joudun sietämään Lucasin metkuja nonstopina.

»Tule ylös tänne tasanteelle», Lucas karjuu. »Niin näet saman kuin minä.»

Hän on hirveä *komentelija*. Kun tutustuin Lucasiin, pidin hänen brassiaksenttiaan kovin seksikkäänä. Siinä vaiheessa annoin anteeksi hänen töykeytensä. Laitoin sen kielimuurin piikkiin, päätin, että hän tarkoitti hyvää muttei oikein osannut ilmaista itseään. Sittemmin olen oppinut, että Lucas hallitsee englannin kielen erinomaisesti – mutta sattuu olemaan kusipää.

Laahustan ylös keskitasanteelle, jossa portaikko jakautuu kahtia, ja silmäilen kokonaisuutta. Aulamme on valtava, ja sen vasemmalla laidalla on jättimäinen puinen vastaanotto-tiski, jonka takana seinällä roikkuu vanhanaikaisia avaimia. Alkuperäisten ruskeiden ja kermanvalkoisten lattialaattojen päällä on kulunut pyöreä matto, ja korkeiden, nurmikentälle antavien ikkunoiden luona on sohvaryhmä. Hotelli on ihana.

Ja viimeisten kahdeksan vuoden mittaan siitä on tullut minulle koti – se tuntuu jopa enemmän kodilta kuin pieni, pastellinvärisen vuokra-asuntoni Fordingbridgessä.

»Tämä on tasokas hotelli», Lucas sanoo. »Valoketjusi ovat halvan näköisiä.»

Halpojahan ne olivat. Mitä hän oikein odottaa? Budjettimme on – kuten aina – olematon.

»Ei vaan perhehotelli», sanon, kun Hedgersin perhe tulee aulaan juuri sopivasti. Kolme lasta, kaikki käsi kädessä, pienin heistä taapertaa toppahaalarissa pulleat sormet siskonsa kourassa.

»Vau!» äännähtää vanhin lapsista ja seisahtuu äkkiä tuijotamaan säihkyvää porraskaidettani. Pienin on vähällä mennä nurin, ja sisko kiskaisee hänet pystyyn. »Näyttää tosi hienolta!»

Väläytän omahyväisimmän hymyni Lucasin suuntaan. Hän jatkaa mulkoiluun. Lapset näyttävät ensin hiukan hämmentyneiltä ja sitten innostuneilta.

Olen huomannut tämän ilmiön ennenkin. Lasten *kuuluisi* pelätä Lucasia, hänhän on valtavan iso ja mulkoilee vihaisesti eikä osaa jutella heidän kanssaan. Mutta hän tuntuu aina kiehtovan tenavia. Muutama päivä sitten kuulin, kuinka Lucas tervehti Hedgersien keskimmäistä lasta (jonka nimi on Ruby Hedgers, kuusi vuotta, lempiharrastuksia kamppailulajit, ponit ja kiipeily vaarallisiin paikkoihin) sanomalla »Hyvää huomenta, toivottavasti nukuit hyvin!» täsmälleen samaan sävyyn kuin hän sanoo aikuisille asiakkaille. Mutta Ruby oli mielissään. »Voi, minä nukuin *koko* yön», tyttö vastasi erittäin tärkeänä. »Kun kelloni oli seitsemän, nousin ylös ja seisoin äidin ja isin sängyn vieressä, kunnes hekin heräsivät. Isi ei ollut huomannut tuloani, joten hän karjaisi kauhusta. Se oli toooooosi hassua.» Siihen Lucas nyökkäsi aivan vakavana ja sanoi: »Kuulostaa kauhealta herätykseltä», ja Ruby sai kikauskohtauksen.

Kummallista.

»Lapset pitävät valoketjuista», ilmoitan Lucasille käsiäni levitellen.

»Lapset pitävät myös kengistä, joissa on pyörät alla, ja Hari-bosta, ja ahmivat Arjunin jäätelöannoksia, kunnes oksentavat», Lucas sanoo. »Lapsiin ei voi luottaa.»

Vilkaisen aikuisia Hedgersejä varmistaakseni, etteivät he loukkaannu Lucasin kommenteista, mutta he ohjaavat lapsia huoneeseensa eivätkä näytä kuulleen. He ovat Sweet Peassa, koska rouva Hedgers käyttää pyörätuolia – hissit ovat olleet epäkunnossa yli kuukauden, mikä on hirveän hankalaa, sillä alakerrassa on vain viisi majoitushuonetta.

»Minun puolelleni ei tule valoketjuja. Meidän pitäisi poistaa nuokin.»

»Voi luoja! Etkö pysty tekemään kompromissia? Mitä jos sanoisit, että okei, käytetään sitten valoketjuja mutta vähän vähemmän, tai jotain?»

»Ne vihloivat silmiäni. Ei, ja sillä hyvä.»

»Yhteistyötä tehdessä et voi vain sanoa *ei, ja sillä hyvä* ja lopettaa siihen.»

»Miksi en?»

»Sinun täytyy tulla puolitiehen vastaan.»

»Miksi?»

»Siksi, että se on järkevää!»

»Jassoo. Yhtä järkevää kuin se, että sinä muutat toimistotarvikkeiden järjestystä joka kerta, kun olet työvuorossa, niin etten ikinä löydä mitään?»

»En tee sitä siksi. Teen sen, koska sinun järjestyksesi on –»

»Järkevä?»

»Paska!» sanon ja vilkaisen hiukan myöhässä Sweet Pean ovea varmistaakseni, että se on sulkeutunut Hedgersien lasten perässä. »Sinun järjestyksesi on susipaska. Laatikko on aina tupaten täynnä, koska tunget rei'ittäjän sinne kyljellään, ja tarralappujen pitää olla edessä, koska me käytämme niitä

koko ajan, mutta sinä laitat ne perälle 'talo tarjoaa' -korttien taakse, joita emme ikinä käytä, joten anteeksi vaan, että säästän aikaasi!»

»Oliko järkevää numeroida huoneet uudestaan kertomatta minulle?»

»Se oli rouva SB:n idea! Tein vain työtä käskettyä!»

»Kielsikö hän kertomasta minulle?»

Olemme päässeet vauhtiin, ja jotenkin minunkin käteni ovat päätyneet lanteille. Tässä asennossa olen aiemmin seissyt ainoastaan esittäessäni supersankaria (perhehotellin työntekijänä niin joutuu tekemään hämmästyttävän usein).

»Satuin unohtamaan. Olen ihminen. Onko se rikos?»

»Etpä unohtanut kertoa Mandy-paralle.»

Mandy on vastaanottotiimin kolmas vakituinen jäsen. Forest Manorilla häntä on alettu kutsua Mandy-paraksi, koska hän joutuu aina ikävään välikäteen, kun minä ja Lucas riitelemme. Mandy-parka ei välitä toimistotarvikelaatikon järjestyksestä. Hän tahtoo vain rauhaa ja hiljaisuutta.

»Noh, Mandy-parka ei ole varta vasten kieltänyt minua viestittämästä hänelle työajan ulkopuolella, joten taisin laittaa hänelle siitä WhatsAppia.»

»En kieltänyt sinua viestittelemästä työajan ulkopuolella. Sanoin vain, ettei hotellin asioilla *pommittaminen* sunnuntai-iltana yhdentoista aikaan ole –»

»Järkevää», jatkan hampaitani kiristellen. »Aivan, niinhän se oli. Jos *järkevyys* kerran on sinulle niin tärkeää, pidetään sitten kaiteet järkevästi ilman koristevaloja ja järjestetään järkevät talvihäät, ja Barty ja rouva SB päättävät järkevästi sulkea hotellin, koska se ei ole enää kannattava. Sitäkö sinä tahdot?»

»Kuvitteletko, että voit pelastaa Forest Manorin tolkuttomalla määrällä jouluvaloja?»

»Todellakin!» huudan. »Ei! Tarkoitan, ettei kyse ole koristeista sinänsä, vaan siitä, että panemme parastamme. Hotelli on *niin* täydellinen tähän aikaan vuodesta, ja jos nämä häät sujuvat

hyvin, joka ikinen häävieras muistaa, että hotelli on upea ja tänne kannattaa tulla pitkäksi viikonlopuksi tai pitämään kihlajaisjuhlia, ja sen ansiosta olemme piirun verran lähempänä sitä, että selviydymme vuodesta 2023.»

»Izzy, hotellia ei voi pelastaa muutamilla minilomilla tai kihlajaiskemuilla. Me tarvitsemme investointeja.»

En vastaa. En siksi, että olisin samaa mieltä hänen kanssaan, tai koska – luoja varjelkoon – antaisin Lucasin sanoa viimeisen sanan. Jätän vastaamatta, koska katto romahti juuri päällemme.

Lucas

Ensin Izzy tuijottaa minua raivosta puhkuen ja kädet lanteilla. Ja seuraavassa hetkessä hän makaa päälläni pienenä ja pehmeänä ja kanelisokerilta tuoksuvana ja päällään puolet katosta.

En käsitä, miten me päädyimme tähän.

»Voi luoja», Izzy sanoo ja kierähtää päältäni niin, että laasti pöllähtää. »Pelastinko juuri sinun henkesi?»

»Et», vastaan. Kun Izzy kysyy jotain, on aina parasta vastata kieltävästi. »Mitä tapahtui?»

»Katto romahti», hän sanoo ja osoittaa ylös. Avuliaana, kuten aina. »Ja sitten heittäydyin päällesi pelastaakseni sinut.»

Makaan siinä hänen vieressään. Lojumme selällämme tasanteella. Korkealla yläpuolellamme katossa ammottaa valtava aukko. Näen siitä yläkerran käytävän vanhat seinälamput.

Ei ollenkaan hyvä homma.

Käänän päätäni ja katson Izzyä. Hänen poskensa punoittavat, ja hänen vaaleanpunaraitainen tukkansa on sekaisin, mutta hän näyttää vahingoittumattomalta. Hänen päänsä takana on niin iso rappausmurikka, että se olisi riittänyt tappamaan toisen meistä. Äkkiä minua kylmää.

»Siinä tapauksessa minun pitää kai kiittää», sanon.

Hänen ilmeensä muuttuu happameksi, ja hän nousee seisoamaan sääriään pyyhkien.

»Eipä kestä», hän sanoo. Kun Izzy sanoo minulle niin, se merkitsee *painu helvettiin, kusipää*. Kun hän puhuu kenen

tahansa muun kanssa, hän epäilemättä tarkoittaa vilpittömästi juuri sitä mitä sanoo. Mutta kun kyse on minusta, perimmäinen merkitys on aina *vai à merda, cuzão*.

Kukaan muu kuin minä ei näytä huomaavan tätä. Kaikkien muiden mielestä Izzy on »mukava» ja »hauska» ja »herttainen». Jopa Arjun kohtelee häntä kuin prinsessaa. Ja Arjun ei liiemmin arvosta edes asiakkaitamme, vaan suhtautuu heihin samaan tapaan kuin kuuluisa muusikko faneihinsa – ikään kuin hellän väheksyvästi. Toisaalta se ei ollutkaan Arjun, jolle Izzy huusi hotellin pihalla viime jouluna: *Et ole muutenkaan tarpeeksi hyvä hänenlaiselleen tytölle, senkin sydämetön, kiiltävä-kenkäinen robottimies!*

Mutta Izzy taisi tosiaan pelastaa minun henkeni, joten yritän olla kohtelias.

»Olen hyvin kiitollinen», sanon. »Ja pyydän anteeksi, etten heittäytynyt ensin sinun päällesi. Oletin, että osaisit huolehtia itse itsestäsi.»

Hän ei ilahdu, vaan mulkaisee minua äkäisesti. Izzyllä on laaja valikoima erilaisia mulkaisuja ja äkäisiä silmäyksiä. Hänellä on suuret vihreät silmät ja hyvin pitkät silmäripset, ja hän rajaa silmäkulmiinsa aina pienet mustat viirut. Kun ajattelen Izzyä, minkä teen mahdollisimman harvoin, näen niiden silmien tuijottavan minua sirrillään. Kissamaisina ja kirkkaina.

»Minä *pystyn* huolehtimaan itsestäni», hän sanoo.

»Aivan», sanon. »Tiedän. Siksi en pelastanut sinua.»

»Haloo?» joku huutaa yläkerrasta.

»Hitto», Izzy mumisee, kurottaa kaulaansa ja tähyilee katossa olevasta reiästä ylös. »Rouva Muller?»

Izzyssä on paljon vikoja, mutta hän muistaa harvinaisen hyvin kaiken asiakkaisiimme liittyvän. Jos joku on majoittunut meillä kerrankin, Izzy tietää hänen poikansa nimen, aamiaismakunsa ja horoskooppimerkkinsä. Mutta jopa minä muistan, että rouva Muller asuu hotellissa usein, harrastaa maalausta ja hermostuttaa aina siivoojat roiskimalla öljyvärejään ympäriinsä.

Hän on seitsemänkymppinen, puoliksi saksalainen ja puoliksi jamaikalainen, ja hänen aksenttinsa on minusta turhauttavan haastava. Onneksi hän tapaa jaella hotellin henkilökunnalle tippejä ihan kuin olisimme Amerikassa, ja sitä taas en pane ollenkaan pahakseni.

»Soita palokunta», Izzy kähisee minulle ennen kuin suuntaa huomionsa takaisin rouva Mulleriin. »Olettehan hyvin varovainen, rouva Muller! Äsken tapahtui pieni – öh...»

»Onnettomuus», ehdotan.

»Ongelma», Izzy sanoo. »Meillä on pieni rakenneongelma! Mutta hoidamme sen tuota pikaa.»

Yritämme molemmat tiirata reiän läpi. Meidän pitää tehdä jotain, ennen kuin kukaan muu Forest Manorin viidestäkymmenestä hotellivieraasta sattuu astumaan huoneestaan, sillä silloin riskinä on kerroksen tai kahden pudotus.

»Rouva Muller, olkaa hyvä ja perääntykää!» sanon ja laskeudun sitten aulaan vievät portaat. Me olemme aivan yhtä suuressa vaarassa kuin hän. »Sinunkin pitää siirtyä», sanon Izzylle olkani yli.

Hän ei ole minua kuulevinaan. No, yritinpä ainakin. Silmäilen portaikon vaurioita ja otan puhelimeni esiin soittaakseni hätänumeroon 190, mutta sitten muistan, että Briteissä se onkin...

»Yhdeksän yhdeksän yhdeksän», Izzy sanoo.

»Tiedän», kivahtan samalla kun jo valitsen numeroa.

Aukosta tuprahtaa laastipölyä Izzyn päälle. Hän kakoo ruskean ja pinkin kirjavat hiukset valkoisen tomun peitossa.

»Vau», sanoo kiihtynyt ääni takaani. Käännyyn katsomaan kuusivuotiasta Ruby Hedgersiä, joka seisoo Sweet Pean ovella. »Sataako täällä lunta?»

»Ei», vastaan hänelle. »Tämä on vain rakennevaurio. Hei, saanko palokunnalle...»

Hotelli kuhisee palomiehiä. Izzy flirttailee epäammattimaisesti yhden erityisen komean kanssa. Minä olen hyvin huonolla tuulella.

Aamu on ollut stressaava. Hotellivieraat ovat ymmärrettävästi hiukan järkyttyneitä tästä kaikesta. Monet heistä eivät pitäneet siitä, että heidät määrättiin poistumaan ikkunoista ja laskeutumaan tikkaita alas. Yksi palomiehistä sanoi meille, ettei katon ja portaikon vaurioihin »korjattaisi purukumilla» ja että edessä olisi »hirveä urakka». Varmemmaksi vakuudeksi hän vielä hankasi etusormean ja peukaloaan yhteen. Ele tarkoittaa Brasiliassa samaa kuin täällä: rahaa, rahaa, rahaa.

Ja juuri se on kaikkien ongelmienne perimmäinen syy Forest Manorilla. Käsittääkseni hotelli menestyi mainiosti ennen pandemiaa, mutta toiminta kärsi pahasti koronasuluista, ja samoihin aikoihin koko katto olisi pitänyt uusua. Nyt me kitkuttelemme pystymättä tekemään remonttia, jota hotelli kaipaa kipeästi. Kun aloitin täällä kaksi vuotta sitten, Forest Manor näytti jo kulahtaneelta, ja sittemmin se on menettänyt loistostaan vielä enemmän, mikä puolestaan merkitsee, että hintoja on ollut pakko laskea, jopa palkitussa ravintolassamme.

Mutta paikan sydän pysyy ennallaan. Uskon vilpittömästi, ettei Englannissa ole toista tämän veroista hotellia. Tiesin sen jo astuessani ensi kerran aulaan, missä hotellivieraat lukivat sanomalehtiä sohvilla hotellin tossut jalassa ja katselivat ulkona nurmikolla leikkiviä lapsia. Kaikki nauttivat silmin nähden olostaan. Me vaalimme asiakasta ainutlaatuisella tavalla. Kun ojennan vieraallemme avaimen, hänestä tulee perheenjäsen.

»Lucas, eikö niin?» kysyy ääni takanani, ja olkaani taputetaan. Terästäydyn ja lasken päivän kolmannen kahvini aulan pöydälle. Emme tietenkään pidä ihan *jokaisesta* perheemme jäsenestä.

Louis Keele on täälläpäin liikeasioissa ja asuu seuraavat kaksi kuukautta Wood Asterissa hotellin alakerrassa. Se on hienoin sviittimme, ja Louis pitää kaikesta hienosta. *Ihmiset eivät*

enää arvosta laatua, hän sanoi kollegalleen hiljattain, kun he kävelivät aulan poikki. Voin kuvitella, että on paljon helpompi »arvostaa» laatua, jos isäukko on tienannut miljoonia punita kiinteistöbisneksessä yhdeksänkymmentäluvulla, mutta mitäpä se minulle kuuluu.

»Aivan. Hotellia evakuoidaan parhaillaan», sanon.

Tietysti hän tietää sen. Palomiehiä on kaikkialla, ja ovi-
aukkoon on viritetty köysi, jonka alta Louis juuri livahti kumara-
rassa. Lisäksi kattomme lojuu tällä hetkellä lattialla.

»Olen hyvin pahoillani, mutta joudut luovuttamaan huoneesi joksikin aikaa, vain kunnes saamme kaiken tämän kuntoon.»

Hän silmäilee »kaikkea tätä» kiinnostuneena. Minä puristan käteni nyrkkiin. Louis käy pahasti hermoilleni. Hänen rennon hymynsä alla piilee jotain nälkäistä – jotain laskelmoivaa. Hän oli täällä viime joulunakin, ja jo silloin hän kysyi rouva SB:ltä, voisiko tämä harkita hotellin myymistä hänen isänsä firmalle – tai, kuten Louis sitä kutsuu, »Keelen perheyrytykselle». Rouva SB nauroi ja vastasi kieltävästi, mutta nyt tilanne on ihan erilainen. Meillä oli pahoja talousvaikeuksia jo *ennen* kuin katto romahti.

Louis viheltää hitaasti ja työntää kätensä housuntaskuihin. »Tämän luokan tuhot yhdessä peruskorjauksen kanssa, jota rakennus muutenkin vaatii ... » Hän irvistää myötätuntoisesti. »Rumasti sanottuna olette todella kusessa, vai mitä?»

»Louis!» livertää Izzy, joka ilmestyy ruokasalista ja heittää minuun varoittavan katseen, josta päätellen ilmeeni ei ole niin palvelualtis kuin sen pitäisi olla. »Minäpä vien sinut ulos. Pergolassa on tarjolla improvisoitu talvipiknikki. Vai oliko se sittenkin pagodi? En koskaan muista, mitä eroa niillä on, mutta tiedät kyllä, mitä tarkoitan.»

Izzy taputtaa Louisin käsivartta. Izzy on britiksi kova koskettelemaan – kaikkia muita kuin minua.

»Rouva SB soitti», Izzy sanoo minulle olkansa yli, kun hän johdattaa Louisin pois. »Jonkun pitää soittaa takaisin

hysteriselle morsiamelle, jonka häät peruutettiin juuri. Kerroin rouva SB:lle, kuinka palavalla innolla sinä somistit aulaa huomisia häitä varten, ja sanoin, että sinä sopisit täydellisesti rauhoittelemaan morsianta.»

Puren hammasta. Izzy tietää, etten nauti tunteellisista keskusteluista. Ainoa lohtuni on se, että ehdin jo nakittaa Izzylle Barty'n avustamisen vakuutusasiassa. Korvausanomus on neljäkymmentäneljäsvuinen dokumentti, jonka Barty on taa-tusti ladannut väärässä formaatissa. Siitä tulee Izzylle silkkaa kidutusta.

»Ja hän tahtoo nähdä meidät molemmat toimistossa viideltä», Izzy lisää.

Vasta ulko-oven narahtaessa kiinni Izzyn ja Louisin perässä tajuan, mitä kaikkea tästä todennäköisesti seuraa.

Vaikka hotellin alakertaa voikin käyttää turvallisesti, käytös-sämme on vain viisi majoitushuonetta kahdestakymmenestä-viidestä. Onneksi ne sentään ovat viisi kalleinta huonettamme, mutta talvikuukausien tuottomme jäävät murto-osaan tavan-omaisesta.

Viisi majoitushuonetta ei vaadi täyttä vastaanottotiimiä. Normaalityöntekijä apunamme ja kestämmme hampaat irvessä yhden yhteisen työvuoron viikossa (mikä tekee maanantaista viikon keljuimman päivän). Mandy hoitaa useimmat iltavuorot, niihin riittää yksi vastaanottovirkailija.

Jos olisin rouva SB, lomauttaisin vastaanottotiimistä yhden työntekijän. Vuokratyöfirman sopimuksessa on pitkä irtisanomisaika, joten luultavasti hän joutuu joka tapauksessa maksamaan vuokravirkailijoista. Mandy taas on Barty'n vanha perheystävä.

Vaihtoehtoja on siis kaksi – minä ja Izzy.

»**Herkullinen
romanttinen komedia,
jota kyynisinkin lukija
rakastaa.»**

- Good Morning America

FOREST MANORIN kylpylähotellin vastaanottovirkailijat Izzy ja Lucas vihaavat toisiaan täydestä sydämestään, mutta tänä jouluna he eivät voi vältellä toistensa seuraa. Hotellin katto on romahtanut ja pannut päiväjärjestyksen uusiksi. Remontin myötä he löytävät viisi kadonnutta vihkisormusta ja päättävät palauttaa ne oikeille omistajilleen. Ehkäpä löytöpalkkiot voisivat pelastaa konkurssin partaalla horjuvan hotellin? Sitä varten vihamiesten täytyy kuitenkin liittoutua.

9 789510 499696

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49969-6